

[Hans Thyge Jacobsen.]

Socialministeriet og Finansministeriet om en Sanering af disse Hjemms økonomiske Forhold“;

og til Slut siger det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft:

„Jeg har det bedste Haab om, at ogsaa denne Sag skulde være bragt i Orden inden den nuværende Regerings Tilbagetræden.“

Det sidste lykkedes ikke, men Tiden er formentlig langt fremskredet for Opdragelseshjem og visse Ungdomshjem. I alt for mange Aar har man her kørt med smaa Midler, og Forholdene er meget vanskelige. Da altsaa Tilfældet er dette, at man har en samstemmende Mening herom inden for Socialministeriet og Finansministeriet, vil jeg henstille, at man, saa snart ske kan — for det haster utvivlsomt paa dette Punkt —, faar disse Forhold ændret, saaledes som det tilsigtes fra alle Sider.

Nørlund: Det var bemærkelsesværdigt, at Regeringens Programtale overhovedet ikke beskæftigede sig med Ungdommens Problemer her i Landet. Eftersom det maa formodes, at denne Tale i Modsætning til senere Taler har været Udtryk for en Politik paa længere Sigt, en Politik, som faktisk kendetegner Venstregeringens Maal, saa synes det meget mærkværdigt, at man slet ikke er kommet ind paa dette Problem, og det endda paa Trods af, at der sikkert her i Tinget vil være Flertal for en positiv Ungdomspolitik, bl. a. fordi de politiske Ungdomsorganisationer her i Landet har kunnet finde hinanden i en vis fælles Indstilling under Trykket af de Vanskeligheder, som Ungdommen har at kæmpe med. Trods alt dette har man altsaa ikke fundet det Umagen værd at anvise Veje for en Bedring af Ungdommens beskæftigelsesmæssige, kulturelle og uddannelsesmæssige Stilling i Samfundet, endsiige dens politiske Retsstilling. Jeg kan ikke tro, at dette er en ren Tilfældighed, for jeg synes, at den høje Regering selv i den korte Tid, den har eksisteret, har naaet at demonstrere stor Mangel paa baade Følelse og Forstand over for de Spørgsmaal, som brænder paa for de unge.

Jeg tænker naturligvis her ikke mindst paa den Stilling, man har taget til Valgretsaldere. Man har ganske vist udvist den Forsigtighed, som er dikteret af, at man vel ikke selv er ganske enige, at undlade at udtale sig direkte om sin Stilling til Valgretsspørgsmaalet; man har henholdt sig til formelle Paaskud, da man afviste 21 Aars Valgretten til Kommunevalget.

Men der kan fornuftigvis ikke være synderlig Tvivl om, at det, der ligger bag, er, at Regeringen er Modstander af 21 Aars Valgret, ja, vel overhovedet af en Nedsættelse af Valgretsaldere. Man er som sagt ikke kommet med synderlige Argumenter mod Nedsættelsen af Valgretsaldere, og det kan maaske ogsaa i visse Henseender være en ubehagelig Opgave, men ellers hører vi undertiden ved mindre højtidelige og bindende Lejligheder forskellige Argumenter fremført.

Jeg vil gerne beskæftige mig lidt med enkelte af disse Argumenter. Man siger f. Eks., som det blev sagt i en Artikel i „Jyllandsposten“ i Sommer, at Valgretsaldere ikke har noget med Demokrati at gøre. Blot der er lige Valgret, saa er det fuldt Demokrati, og saa er det i øvrigt temmelig underordnet, hvor Valgretsaldergrensen ligger. Det Synspunkt synes jeg ikke kan anerkendes, for det maa vel høre med til de demokratiske Betingelser, at man har lige Ret for lige Pligter. Ungdommen har naturligvis Forpligtelser, og Ungdommen har — det synes jeg — vist, at den har baade Viljen og Evnen til at opfylde disse Forpligtelser og mere til, og de Forpligtelser, der er Tale om, har dog været særlig tunge i de Aar, der er gaaet. Jeg synes, man maa bedømme Sagen ud fra det Synspunkt, at den, som har Skoen paa, ved bedst, hvor den trykker, og det vil sige, at Ungdommen bør være medbestemmende om sine egne Forhold. Det er jo ikke noget ubetydeligt Problem, det drejer sig om, da Aldersklasserne fra 21 til 24 Aar udgør 250 000 Mennesker, en kvart Million. Det er lige saa mange Stemmer, som vort Parti fik ved sidste Valg, og det var jo ikke saa lidt. Det vil med den Udvidelse af Vælgerkorpset, der vil blive Tale om, komme til at betyde, at disse unge Mennesker vil være i Stand til at vælge en 13—14 Folketingsmand. Det aabner naturligvis visse Perspektiver, men disse kan anstændigvis ikke være afgørende, naar Rigsdagen skal tage Stilling til hele Spørgsmaalet. Der er altsaa Tale om, at ca. 10 pCt. af Befolkningen over 21 Aar er uden politiske Rettigheder, og uanset dette lovgives der i dette og i det andet høje Ting om denne kvarte Million Menneskers Leveforhold; der drøftes og afgøres Spørgsmaal, som Ungdommen selv drøfter med Iver og selv har sin Mening om.

Jeg ved ikke, om man er klar over, hvor langt agterud Danmark i Virkeligheden er ved at sakke i sin demokratiske Udvikling paa dette Punkt. For det første er Lands-